

ולא מבית השלחים, שדה שאינה גדילה על מי גשמים, אלא ממעיין שבתוכה, או מי השקיה.

ולא ממה שנזרע ביניהם, לא מגפנים שזרעו תבואה ביניהם. (10)

ואם הביא — מאחד משלשה מקומות אלו — כשר.

אין מביאין אליוסטון, (11) הוא יין מתוק שנעשה מענבים שהיו תולים אותם בשמש למתקם.

ואם הביא, כשר.

אין מביאין יין ישן משל השנה שעברה — (12) דברי רבי.

וחכמים מכשירין.

אין מביאין:

לא יין מתוק מאליו ולא מחמת השמש. (13)

ולא יין מעושה, פעמים שהענבים מרים

ומעשנים אותם כדי למתקן; ולא יין מבושל, כלומר מענבים שמבשלים אותם כדי למתקם. (14)

ואם הביא מאחד מכל אלו הרי הוא פסול.

ואין מביאין מן הדליות [מגפנים מודלות על גבי כלונסאות ונסרים] אלא מן הגפנים הרגליות [גפנים שוככות על גבי קרקע לרגלי בני אדם] —

ומן הכרמים העבודין [חפורים].

ולא היו כונסין אותו [את היין] בחצבין גדולים [חביות גדולות] שפוגמים את טעם היין, אלא בחביות קטנות.

ואינו ממלא את החבית עד פיה, וזאת, כדי שיהא ריחו נודף, כי כשהחבית מליאה יוצא ריחו של היין לחוץ, ואינו נודף.

אינו מביא יין מפיה של החבית, מפני

הקמחין [לובן היין] שבפי החבית. 19-א

ולא משוליה של החבית מפני השמרים

שנתו, ולפי זה משמע הכוונה, לייך שעברה שנה מאז שעשאוהו.

13. כן פירש רש"י מכתב יד בפירוש הראשון; ובפירוש שני פירש: תירוש שלא עברו עליו ארבעים יום, וראה בתוספות פז א ד"ה מתוק, שדחו פירוש זה.

14. נתבאר על פי הפירוש המיוחס לרש"י. ולשון הרמב"ם [איסורי מזבח ו ט] הוא: ואלו הן היינות הפסולין לגבי מזבח, המתוק והמעושה והמבושל באש ומבושל בשמש עד שנשתנה טעמו בכישול; ומבואר — כמו שכתבו האחרונים — שהוא מפרש מעושה ומבושל על

10. א. הטעם בכל אלו נתבאר במשניות הקודמות לענין סולת ושמן, ובהערות שם.

ב. בחידושים המיוחסים לרשב"א נתקשה גבי מה שנזרע ביניהם; הרי כלאים הם! ?

11. א. שמש נקרא בלשון יון "אליוס", שיטה מקובצת" בשם הערוך.

ב. שיטת הרמב"ם ש"אליוסטון" הוא יין שמחממים אותו בשמש, ולא נשתנה טעמו על ידי הבישול; ראה דבריו בהלכות איסורי מזבח ו ט וב"כסף משנה" שם.

12. על פי לשון רש"י מכתב יד שכתב "משל אשתקד"; ובגמרא דימו דין זה לכבש שעברה